

[LIII Gyldenkilde]

Når vi skal snakke om, hvordan en service-sektor kan se ud i år 1995, bliver vi også nødt til at se på den offentlige servicesektor.

Nu har vi i årevis talt om, at vi godt ved, at der er et behov for børnepasning i dette land. Der er ikke nogen i dette land, der har anfægtet, at man skulle have folkeskoler, og at børn skulle kunne gå i folkeskole og få en god uddannelse. Det er aldrig blevet anfægtet, efter at det først blev en realitet, men det er utåleligt og utroligt, at det stadig bliver anfægtet, at man skal have gode børnepasningsordninger til sine børn. Kvinderne er kommet på arbejdsmarkedet. Jeg skal vende tilbage til, at det er dem, der i øjeblikket har den største del af arbejdsløshedsbyrden. Men ikke desto mindre er kvinderne kommet på arbejdsmarkedet, og derfor skal børnene passes forsvarligt og i et stimulerende miljø i de timer, hvor man ikke selv kan passe dem.

Og der er et behov. Der er 30.000 børn på venteliste, og så står vi i en arbejdsløshedssituation og har end ikke planlagt, at der skal være uddannede personer nok til at tage sig disse opgaver på. I det øjeblik regeringen får vedtaget sin politik, så der kan blive bygget tilbygninger til uddannelsesinstitutionerne, er der ikke tilstrækkeligt uddannet personale til at tage sig den opgave på. Det er lidt ærgerligt, for vi har vidst meget længe, at ventelisterne var der, og at det uddannede personale ikke var der. Der er en flaskehals, som jeg vil bede statsministeren om at tage hånd om.

Det samme kan man sige der er inden for sundhedssektoren. Man taler i disse år meget om, at vi skal have ventetiderne væk, og jeg må sige, at jeg er noget chokeret over de historier, der af og til kommer om, hvordan folk skal vente på at komme på hospitalet.

Når vi ser på de seneste års politik på sundhedsområdet her i landet, har vi et billede af en velfungerende sundhedssektor, hvor vi har et lavere antal personer ansat end i næsten noget andet land i verden. Og det går godt, det går flot. Vi har problemet med ventelisterne. Der udføres et fortrinligt stykke arbejde, og jeg må sige, at det er lykkedes over al forventning – nogle gange så det har gjort for ondt – med ramkestyringer at skære ret meget ned i sektoren, sådan at de, der er ansat i dag, løber utrolig stærkt. De magter simpelt hen ikke mere.

Vi står i den situation, at hvor der bliver annonceret efter sygeplejersker til ledige stillinger, er der ikke nogen at få til stillingerne. Der er ikke tilstrækkeligt uddannet personale. Der er simpelt hen en flaskehals, og det har der været i årevis, og vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

I Vejle – jeg kommer fra Vejle Amt – er man nu i den situation, at gravide ikke kan gå til fødselsforberedelse, hvor jordemødre hjælper til, for de har ingen jordemødre.

Vi har vidst dette her i årevis, for problemstillingen er rejst den ene gang efter den anden over for den tidligere regering. Nu tillader jeg mig at bruge min taletid i dag til at rejse det over for den nuværende, for dette her er noget, der må gøres noget ved. Det gælder både for sygeplejersker, jordemødre og sundhedsplejersker, at der er flaskehalse. Det tager lang tid at uddanne dem, så det er ikke spor for tidligt at komme i gang – tværtimod, det er nærmest ved at være i sidste time.

Vi kunne sige det samme, som jeg allerede har gjort, på børneområdet, og vi kan sige det samme på hjemmehjælpsområdet. Jeg ved godt, at man nu snakker om at lave noget ny hjemmeservice osv., og det skal vi vende tilbage til i diskussionen. Men der er ingen tvivl om, at på hjemmehjælpsområdet, hvor man i kommunerne har lavet en nyopbygning med et kollektiv i verdenshjørnerne, er man sådan stillet, at når de ældre ringer ind og siger: »Der kommer ikke nogen i dag, og der er ikke blevet ringet afbud. Hvad skal jeg gøre?« så må man sige: »Jamen der kan ikke komme nogen.«

Det er altså for galt, at gamle mennesker, som i dette land er blevet tvunget til at blive i eget hjem længst muligt, skal stå i den situation, at fordi der har skullet koges ned i kommunerne, er der ikke det fornødne personale.

Og så kan vi snakke om servicesektor og lave nyt, og jeg ved ikke hvad, men det er helt konkret her og nu, at der mangler nogle personer. Vi ved også, at skal kommunerne køre med de stramme budgetter, de har skullet indtil nu, kan de ikke ansætte dette personale. Man er altså nødt til at tage det ind i de igangværende forhandlinger om disse sektorer.

Lad mig så, for tiden går utrolig hurtigt, sige lidt om, hvad vi i øvrigt synes der skal gøres.

Der er ingen tvivl om, at vi kommer til at se i øjnene, at der skal en arbejdstidsnedsættelse